

ledning af, at denne Regering ikke optræder i Embedsuniformer, men i civil Gala, er kommen til Ro igen, ved jeg, at Tonen her i Tinget vil have vundet betydeligt, og naar det sker, kan denne Regering og dens Parti tilegne sig Æren for ogsaa at have højet Tonen her i Salen. Saadanne Aladdin-Naturer ere de. De have ogsaa dette, som minder om Aladdin, at de have deres Noureddin.

Det er ejendommeligt, naar man kommer med Valgkampen endnu i frisk Minde — denne Valgkamp, der blev ført af den nuværende Regerings Medlemmer, da de ikke havde Anelse om, at de sad saa nær ved Taburetterne, da de brugte de allervoldsomste Udtryk mod Venstres Regering og dens Gerninger —, at se dem fuldbyrde de samme Gerninger og sikkert i Hjertet takke for, at de ikke skulle ud og administrere dette forskrækkelige Forslag, de havde til en Militærordning, men maa administrere det, som nu er vedtaget. Jeg skal ikke nægte, at jeg har en bitter Følelse, naar jeg tænker paa, at vi under hele Valgkampen maatte kæmpe med de Radikale om Forstaaelsen af vore Neutralitetspligter, disse Radikale, som hævdede, at vi kun skulde forsvare os overfor uforsætlige Neutralitetskrænkelser, men saa allerede den 17. Juni d. A. erklære, at vi skulle ogsaa forsvare os overfor forsætlige af en vis Størrelse. Hvis de havde hævdet dette under Valgkampen, kunde meget sandsynligvis have set anderledes ud. Nu har de Radikales militære Forslags Adoptivfader, det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik), ogsaa sagt: Vi skulle forsvare os ogsaa overfor forsætlige Neutralitetskrænkelser, naar de — som han saa smagfuldt udtrykker sig eller udtrykte sig, da han endnu stod i Opposition — blive foretagne af „en lille stumpumpet Løjtnant“. Ja, til dette Formaal duer ogsaa de Radikales Forslag, men ikke til noget som helst andet. Hvis de derfor nu skulde have taget det op for Alvor, taget Ansvaret for deres militære Ordning, vilde de have været om en Hals. Nu have de det fornøjelige Arbejde at udføre i Praxis det, som vi have vedtaget, det, som de have fordømt i de allergrufuldste Udtryk.

Det var med Undren jeg hørte den højtærede Konseilspræsidents Programtale.

Den var jo fuldstændig holdt i det Tempo, som Venstre hidtil har indslaaet. Det var: skridtvis, ikke at forløfte sig osv. Før hed det altid: Vi skulle „tvinge Omstændighederne“, vi skulle „omvurdere alle Værdierne“, naar vi en Gang komme til Magten. Det var saa rødt altsammen, saa Socialdemokraterne maatte tro, at den røde Fane skulde hejses, saa snart de Radikale kom til Magten. Men at man ikke skal tage det saa højtideligt med denne Radikalisme, viser Besættelsen af Kultusministerens og Forsvarsministerens Pladser, thi der er ikke en eneste her i Rigsdagen eller ude i Landet, der tror paa, at den højtærede Kultusminister saa lidt som den højtærede Forsvarsminister har noget med den røde Radikalisme at gøre. Paa disse to Punkter var det muligt, at det kunde komme til et Modsætningsforhold mellem de Radikale og Venstre, men det kan alt saa ikke ske, siden man har besat Pladserne med disse to Herrer. Ved at have taget dem paa disse Poster har man lagt en Sordine paa den københavnske Radikalisme. Det er meget klogt, men at det er saa mandigt, som man tidligere vel maatte tro, det skulde være, naar de kom til Regeringen, synes jeg ikke.

Venstre hævdede i Kampen mod Højre, at det var muligt at regere med Grundloven af 1866. Venstres Regeringer have vist, at det er muligt, samtidig med at de have vist, hvilke Skavanker Forfatningen af 1866 har. Venstres Regeringer have med Grundloven af 1866 ført vort Land frem i politisk og i social Henseende, i politisk Henseende saa vidt, at Folketingsparlamentarismen nu er anerkendt af alle Partier, i social Henseende saa vidt, at vi paa den sociale Lovgivnings Omraade ere et Hestehoved forud for om ikke alle, saa dog de fleste Lande i Europa. Og saa have Venstres Regeringer ført Forsvars-sagen i en foreløbig Havn; mere kan man aldrig sige om en Militærordning saa lidt som om nogen anden menneskelig Ordning, end at den er foreløbig. Man kan sige om denne Forsvarsordning, hvad man vil, men det, som er det afgørende ved den, er for mig i alt Fald det, at den tjener til at bevare Forsvarsvillien i vort Folk. Derfor glæder det mig, at de Radikale nu ere komne til Magten. Derved ere de nemlig